இயேசு அவர்களுடைய பாதங்களைக் கழுவினார் (13:1-17)

1983ம் ஆண்டில் ஆண்களின் தியானம் ஒன்றில் உரை நிகழ்த்துவதற்கு இவ்வசனப் பகுதியான 13:1-17 எனக்குக் குறித்துத் தரப்பட்டிருந்தது. பெரிய உணவறை ஒன்றில் கிராமிய மணம் கமழும் சூழ்நிலையில், கற்களால் ஆன கணல் அடுப்பின் முன்பாக எல்லாரும் அமர்ந்திருந்தனர். பாடத்தைத் தொடங்குவதற்கு, நான் ஒரு பாத்திரத்தையும் துண்டு ஒன்றையும் எடுத்துக் கொண்டு, எனது விளக்கச் செயலுக்கு உதவுவதாக முன்னரே ஒப்புக் கொண்டிருந்த ஒரு உறுப்பினரிடத்தில் நடந்து சென்றேன். (நான் இன்னொருவரிடம் கேட்டிருந்தேன், ஆனால் அது ''அதிகம் சங்கடப்படுத்துவதாய்'' இருக்கும் என்று கூறியிருந்தார்.) நான் அம்மனிதரின் முன்பாக மண்டியிட்டு, அவரது காலுறைகளையும் காலணிகளையும் நீக்கி, அவருடைய பாதங்களைக் கழுவுகையில் முழுமையான அமைதி அந்த அறையில் நிரம்பிற்று, அந்த நிகழ்ச்சியானது ஒவ்வொருவரையும் எவ்வளவு படபடப்புக்குள்ளாக்கும் - அல்லது அது என்னையும் கூட எவ்வளவு படபடப்புக்கு உள்ளாக்கும் - என்பதை நான் முன்னரே எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை! இதேசெயலை இயேசு தம்முடைய சீஷர்களுக்குச் செய்திருந்தார் என்பது பற்றி நாம் வாசித்து, கேட்டு மற்றும் பேசியிருந்தாலும் நாம் நேரடியாக அதைச் செய்யும் பொழுது அது அழகற்றதாகவும் பயமுறுத்துவதாகவும் இருந்தது. ஆண்களின் தியானத்தில் அந்த இரவை நான் பின்னோக்கிக் காண்கையில், நவீன காலத்தின் பாதம் கழுவும் அனுபவமானது இயேசு தமது வாழ்வின் முடிவுக்கு அண்மையில் "தம் சீஷர்களுடைய கால்களைக் கழுவத் தொடங்கிய" (13:5) அழகற்ற, பயமூட்டும் மற்றும் சங்கடப்படுத்தும் கணத்திற்கு முழு நிறைவான அறிமுகமாய் இருந்தது என்றே நான் நம்புகின்றேன்.

பஸ்கா பண்டிகைக்குச் சற்று முன்னதாக (13:1)[1], இயேசு உணவருந்தும்படி தம்முடைய சீஷர்களுடன் ஒன்று கூடினார். அந்த நாளில் பெத்தானியாவிலிருந்து புழுதி நிறைந்த சாலையில் பயணம் செய்ய வேண்டியதாயிற்று மற்றும் உரையாடலானது சொற்போராகியிருந்தது.[2] அந்த மாலை வேளையில் உணவருந்தும்படி மேசையின் மீது அவர்கள் சாய்ந்திருக்கையில், கழுவப்படாத பாதங்களுடன் அவர்கள் அவ்வாறு செய்தனர். மக்கள், ஒரு முழங்கை மீது ஊன்றித் தரையில் சாய்வாக அமர்ந்து

உண்ணும் கலாச்சாரத்தில் உங்களுக்கு அடுத்து இருக்கும் ஒரு நபரின் அழுக்கான பாதங்கள் என்பது ஒரு சங்கடமூட்டும் விஷயமாய் இருந்தது! அந்த அறையில், கழுவுவதற்கென்று ஒரு பாத்திரமும், துண்டும் இருந்தன, ஆனால் அவ்வேலையைச் செய்யும் பணியாள் அங்கு இல்லை. இதன் விளைவாக, அவர்கள் அந்த நாளின் அழுக்கும் தூசியும் தங்கள் பாதங்களில் ஒட்டிக் கிடந்த நிலையிலேயே தங்கள் உணவுகளை உண்ணத் தொடங்கினர். உணவு வேளை நடந்து கொண்டிருக்கையில், இயேசு எழுந்து, ஒரு துண்டைத் தன்னைச் சுற்றிக் கட்டிக் கொண்டு, பாத்திரத்தில் நீர் ஊற்றி, தம் சீஷர்களின் பாதங்களைக் கழுவவும், தம் துண்டினால் அவற்றைத் துடைக்கவும் தொடங்கினார். இயேசு சீஷர்களில் ஒருவரிடமிருந்து இன்னொருவரிடம் கடந்து சென்ற பொழுது, சங்கடப்படுத்தும் அமைதியொன்று நிச்சயமாகவே அந்த அறையை நிரப்பியிருக்க வேண்டும். அந்த அறையில் இருந்த மக்கள் யாவரிலும், இயேசு மற்ற ஒவ்வொருவரின் பாதங்களையும் கழுவியது ஏன்?

இயேசு அந்த இரவில், தம்முடைய செயல்களினால் அழுக்கான பாதங்களைக் கழுவுதல் என்ற செயலைக் காட்டிலும் அதிகமானவற்றைச் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் தம்முடைய சீஷர்களைத் தமது மரணம் மற்றும் அவர்களின் ஊழியம் ஆகியவற்றிற்காகத் தயார் செய்து கொண்டிருந்தார். சீஷர்களின் பாதங்களைக் கழுவுதல் என்பது, விரைவில் அவர் சிலுவையில் ஏற்படுத்தவிருந்த தியாகத்தை முன்னிழலிட்டது, சுத்திகரிப்பானது அப்பொழுது இயேசுவின் இரத்தத்தினால் சாத்தியமாகும், மற்றும் தேவனுடைய இராஜ்யத்தில் முற்றிலும் புதிய மதிப்பீடுகள் உண்டாயிருக்கும். இயேசு தம் சீஷர்களுக்குக் கிறிஸ்தவ ஊழியத்தின் இயல்பைப் போதிப்பதற்கு அவர் பாதங்களைக் கழுவுதல் என்ற உடல்ரீதியான விளக்கத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

ஊழியம் என்பது அன்பின் விளக்கமாக உள்ளது (13:1)

அதிகாரம் 13 என்பது, யோவான் சுவிசேஷத்திற்குள்ளாகவே ஒரு புதிய பகுதியைத் தொடங்குகின்றது. 13 முதல் 17 வரையுள்ள அதிகாரங்கள் இயேசுவின் ‘‘பிரியாவிடை உரைகள்’’ என்று பொதுவாக அழைக்கப்படுகின்றன. அவருடைய முந்திய ஊழியத்தில் கவனம் செலுத்தப்பட்ட வெளியரங்கமான போதனைக்கு நேர் எதிரான வகையில், இந்தப் பகுதியானது இயேசுவுக்கும் பன்னிருவருக்கும் இடையில் நடைபெற்ற தனிப்பட்ட, நெருக்கமான உரையாடல்களை விவரிக்கின்றது. இதற்கு முன்பிருந்ததைக் காட்டிலும் இந்தப் பகுதியில் “அன்பு” என்ற வார்த்தை மிகவும் அடிக்கடி காணப்படுவது ஒரு வேறுபாடு ஆகும். 1 முதல் 12 வரையுள்ள அதிகாரங்களில் அன்பைப் பற்றி ஆறு குறிப்புகள் மட்டுமே உள்ளன, ஆனால் 13 முதல் 17 வரையுள்ள அதிகாரங்களில் அன்பைப் பற்றி முப்பத்தி ஒரு முறைகள் குறிப்பிடப்படுகின்றது! அவைகளில் இரு குறிப்புகள் அதிகாரம் 13ன் முதல் வசனத்தில் உள்ளன.

இயேசு தம் சீஷர்களின் பாதங்களைக் கழுவியது ஏன் அல்லது அவர் சிலுவையில் மரித்தது ஏன் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றால், நாம் அவரது அன்பைப் புரிந்து கொள்வதிலிருந்து தொடங்க வேண்டும்: "... இயேசு இவ்வுலகத்தை விட்டுப் பிதாவினிடத்திற்குப் போகும்படியான தம்முடைய வேளை வந்ததென்று அறிந்து, தாம் இவ்வுலகத்திலிருக்கிற தம்முடையவர்களிடத்தில் அன்பு வைத்தபடியே, முடிவுபரியந்தமும் அவர்களிடத்தில் அன்பு வைத்தார்" (13:1). இயேசுவின் செயல்கள் புரிந்து கொள்ளப்படுவதற்கு முன்பாக, அந்தச் செயல்களை உண்டாக்கிய இருதயத்தை நாம் முதலில் மதிக்க வேண்டும். இயேசு தம் சீஷர்களின் பாதங்களைக் கழுவுகையில் அவருடைய இருதயம் அன்பினால் நிறைந்திருந்தது. அது கோபத்தினாலோ, ஏமாற்றத்தினாலோ, சலிப்பினாலோ அல்லது வெறுப்பினாலோ நிறைந்திருக்கவில்லை; அது அன்பினாலே நிறைந்திருந்தது. இயேசுவைப் போன்றே நாம் பணிபுரிய விரும்பினால், நாமும் கூட அன்புடன் தொடங்க வேண்டும் என்பது முக்கியமானதாக உள்ளது. இயேசுவைப் போன்றே நாமும் ஊழியம் செய்ய வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகின்ற பலர், இயேசு தொடங்கிய இடமான அன்பான இதயத்துடன் தொடங்க மனதில்லாதவர்களாய் உள்ளனர்.

இதே அதிகாரத்தின் பிற்பகுதியில் இயேசு, அன்பு என்பது தேவனுடைய இராஜ்யத்தின் முக்கிய மதிப்பாக இருப்பது எவ்விதம் என்பதை விவரித்தார்:

> நீங்கள் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருங்கள்; நான் உங்களில் அன்பாயிருந்தது போல நீங்களும் அன்பாயிருங்கள் என்கிற புதிதான கட்டளையை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன். நீங்கள் ஒருவரிலொருவர் அன்புள்ளவர்களாயிருந்தால், அதினால் நீங்கள் என்னுடைய சீஷர்களென்று எல்லாரும் அறிந்து கொள்வார்கள் என்றார் (13:34, 35).

ஊழியம் என்பது உண்மையான கிறிஸ்தவ ஊழியமாய் இருக்க வேண்டுமென்றால், அது அன்பைக் கொண்டு தொடங்க வேண்டும்.

அன்பானது நாம் செய்யும்படி தூண்டும் செயல்களுக்கு எல்லையே இல்லை. நாம் அன்பான இருதயங்களைக் கொண்டவர்களாய் இருந்தால் செய்யும் ஊழியத்தை விட, குற்ற உணர்வு, பயம் அல்லது மேட்டிமை ஆகியவற்றுடன் செய்யும் ஊழியமானது குறைவானதாகவே இருக்கும். கிறிஸ்தவ மருத்துவ மனை ஒன்றில் நோயாளியாக அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு மனிதர், அங்கிருந்த மருத்துவத் தாதிகள் நாள் முழுவதும் எவ்வளவு கடினமாய் உழைத்தனர் மற்றும் தான் கண்டவற்றிலேயே மிகக் கடினமான, மிகவும் அழுக்கான சில வேலைகளை அவர்கள் எவ்விதமாய்ச் செய்தனர் என்பதைக் கண்டார். ஒரு நாள் அவர் ஒரு மருத்துவத்தாதியிடம், "பத்து லட்ச ரூபாய் கொடுத்தாலும் கூட அதற்காக நான் நீங்கள் செய்கின்ற வேலையைச் செய்ய மாட்டேன்!" என்று விமர்சித்தார். அந்தக் கிறிஸ்தவத் தாதி அவளது பணியிலிருந்து சற்றுத் திரும்பி, அம்மனிதரைப் பார்த்துப் புன்னகைத்து, "நானும் கூட அதற்காகச் செய்ய மாட்டேன்!" என்று கூறினாள். வேறு எதனைக் காட்டிலும், அன்பானது ஊழியத்தில் நம்மையே

நாம் ஒப்புவிக்கும்படி தூண்டுகின்றது.

நம்பிக்கையிலிருந்து ஊழியம் ஊற்றெடுக்கின்றது (13:2-4)

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் ஆப்பிரிக்காவில் இருந்த பொழுது, எனது சக ஊழியர் ஒருவர் கிறிஸ்தவ ஊழியத்தின் கருத்தை உள்ளூர் மொழியில் மொழிபெயர்ப்பதற்குத் தம் மொழி உதவியாளருடன் சேர்ந்து முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் தம் பிரசங்கத்தில், ''எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களும் ஊழியக்காரர்களாக வேண்டும்" என்று கூறும் இடத்திற்கு வந்த பொழுது, அவரது உதவியாளர், "இல்லை! நீங்கள் இதைக் கூறக் கூடாது!" என்றார். இம்மனிதர் இயேசுவைப் பற்றிப் பல ஆண்டுகளாகக் கேள்விப்பட்டிருந்தும் கூட, ஒரு பிரசங்கியார் கிறிஸ்தவர்களை ஒரு ஊழியராகத் தாழ்த்துங்கள் என்று கேட்டுக் கொள்ள முடியும் என்பதை நம்பாதிருந்தார்.

''ஊழியம் செய்யுங்கள்,'' ''ஊழியக்காரர்,'' ''ஊழியம்'' - என்ற இவ்வார்த்தைகள் யாவும் ''பலவீனமான'' சொற்பதங்கள் போல இவ்வுலகத்திற்கு ஒலிக்கின்றன. அவர்கள் இப்பணிப் பொறுப்புக்களை கல்வியற்ற, ஏழ்மையான, வல்லமைகுன்றிய நிலையில் இருப்பவர்கள் செய்யலாம் என்று யோசனை தெரிவிக்கின்றனர். ஊழியம் என்பது அதை விட்டு மேலே எழக் கூடாமல் இருக்கின்றவர்களுக்கானது என்று பொதுவாக நினைக்கப்படுகின்றது. ஒருவர், தாம் நிர்ப்பந்திக்கப் படுவதினாலேயே ஊழியம் செய்கின்றார்.

இருப்பினும் இயேசு, அவை எல்லாவற்றையும் திருப்பிப் போட்டார். சீஷர்களின் பாதங்களைக் கழுவிய இரவில், அவர் பலவீனராகவோ, தாழ்ந்தவராகவோ அல்லது பன்னிருவரால் எந்த வகையிலாவது பயமுறுத்தப்பட்டவராகவோ இருந்ததில்லை. யோவான் பின்வருமாறு பதிவு செய்தார்:

> *தம்முடைய கையில் பிதா எல்லாவற்றையும் ஒப்புக் கொடுத்தா ரென்பதையும், தாம் தேவனிடத்திலிருந்து வந்ததையும், தேவனிடத் திற்குப் போகிறதையும் இயேசு அறிந்து, போஜனத்தை விட்டெழுந்து, வஸ்திரங்களைக் கழற்றி வைத்து, ஒரு சீலையை எடுத்து, அரையிலே கட்டிக் கொண்டு (13:3, 4).*

இயேசு தாம் செய்த செயலை, நம்பிக்கை மற்றும் வல்லமை கொண்ட வராகச் செய்தார். ஊழியம் என்பது பலவீனத்தில் வேர் கொண்டிருப்ப தில்லை ஆனால் பலத்தின் அடிப்படையிலேயே அமைந்துள்ளது என்பதை அவர் செயல் விளக்கப்படுத்தினார். ஒரு கிறிஸ்தவர், தேவனுடைய கண்களில் தாம் எவ்விதமாய் அன்புகூரப்பட்டு, பொக்கிஷமாய்க் காக்கப்பட்டுள்ளோம் என்பதை உண்மையாகப் புரிந்து கொள்கின்ற பொழுது, அவர் ஊழியம் செய்யும் தைரியத்தைப் பெறுகின்றார். இயேசு

தம் சீஷர்களின் பாதங்களைக் கழுவிய பொழுது, இதையே மாதிரிப் படுத்தினார்.

ஊழியம் என்பது தேவனை மையமாய் கொண்டுள்ளது (13:1-5)

அதிகாரம் 13ல் மிக முக்கியமாகச் சித்தரிக்கப்படுபவர்கள் யூதாஸ் (வ. 2, 18-30) மற்றும் பேதுரு (வ. 31-38) என்ற இரு அப்போஸ்தலர்கள் ஆவார்கள். இவ்விரு மனிதர்களின் பாதங்களும் இயேசுவால் கழுவப்பட்டன, மற்றும் இவ்விருவருமே அடுத்த சில மணிகளில் அவருக்குப் பெரிய ஏமாற்றத்தை அளித்தனர்; யூதாஸ் அவரைக் காட்டிக் கொடுத்தார், மற்றும் பேதுரு அவரை மறுதலித்தார். இந்த "விபரமானது" உண்மையில் ஊழியத்தின் இயல்பைப் பற்றிய அற்புதமான சுயாதீனமுள்ள வெளிப் படுத்துதலாக உள்ளது. நமது ஊழியத்தை சிறக்கச் செய்வது மற்றவர்களின் பதில்செயலல்ல. நாம் ஊழியம் செய்து, விளைவுகளை தேவன் தீர்மானிக்கும்படி அனுமதிக்க வேண்டியவர்களாய் இருக்கின்றோம்.

நான் அங்கம் வகிக்கும் பிராந்திய சபையானது "அவருடைய வீடு" என்று அழைக்கப்படுகின்ற உபகார உதவி செய்யும் ஊழியம் ஒன்றைக் கொண்டுள்ளது. இதிலிருந்து தேவையில் இருப்பவர்களுக்கு உணவு மற்றும் உடை போன்றவை வழங்கப்படுகின்றது. சில வேளைகளில் மக்கள் பொய் கூறி எங்கள் பெருந்தன்மையைத் தவறாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டதை நாங்கள் கண்டறிகின்றோம். இது நமது ஊழியத்தின் மதிப்பைக் குறைக்கின்றதா? இல்லவே இல்லை! நாம் ஞானமுள்ளவர்களாய் இருக்க விரும்புகின்றோம், மற்றும் நாம் நமது கொடைகளைப் போதைப் பொருட்களையும், மதுபானத்தையும் வாங்கப் பயன்படுத்தும் மக்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று நம்புவதில்லை. இருப்பினும், நாம் தவறு செய்தால், அவ்வாறு செய்வதை நமது நம்பிக்கை மற்றும் பெருந்தன்மை ஆகியவற்றினாலேயே தேர்ந்து கொள்பவர்களாய் இருக்கின்றோம். சிலர் நம்மைத் தங்களுக்கு அனுகூலமாய்ப் பயன்படுத்திக் கொண்டாலும், நாம் தொடர்ந்து இவ்விதமாய் ஊழியம் செய்ய வேண்டும் என்பது இன்னமும் முக்கியமானதாகவே உள்ளது. அந்த இரவில் இயேசு, யூதாஸ் மற்றும் பேதுரு ஆகியோரின் பாதங்களைக் கழுவிய காரணத்தினால், மக்கள் சில வேளைகளில் நமது கொடைகளைத் தவறாகப் பயன்படுத்தினாலும் நாம் நமது சக மனிதர்களுக்கு ஊழியம் செய்யத் தொடரும்படி உற்சாகப் படுத்தப் படுகின்றோம். ஊழியம் என்பது கிறிஸ்தவர்களைப் பொறுத்த மட்டில் விளைவுகளைக் கண்ணோக்கும் அடிப்படையில் அமைந்திருப்ப தில்லை; அது இயேசுவைக் கண்ணோக்குதல் பற்றியதாக உள்ளது.

இந்தக் கொள்கைக்கு ஊழியர்கள் இன்னொரு எடுத்துக்காட்டாக உள்ளனர். அவர்கள் சுவிசேஷத்தைப் பரப்புவதற்காக ஏதேனும் சில இடங்களுக்குச் செல்லும் முன்பே, சில மக்கள் தங்களைப் புறக்கணிப் பார்கள், மற்றவர்கள் தங்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்வார்கள், மற்றும் சிலர் தங்களைச் சபிக்கவும் செய்வார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்கின்ற

னர். அவர்கள் செல்லுதல் என்பது விளைவுகளைச் சார்ந்திருப்பதில்லை. அவர்கள் செல்வது - விளைவுகள் எதுவாக இருந்தாலும் - சரியானதே என்ற காரணத்தினாலேயே செல்கின்றனர்.

ஊழியம் கொள்ளப்படுவதற்கு முதலில் ஊழியம் செய்தல் தேவைப்படுகின்றது (13:6-10)

இயேசு பேதுருவிடம் வந்து அவரது பாதங்களைக் கழுவத் தொடங்கிய பொழுது, "ஆண்டவரே, நீர் என் கால்களைக் கழுவலாமா?" (13:6) என்று கேட்டுப் பேதுரு மறுப்புத் தெரிவித்தார். இயேசு தாம் செய்வதை அந்த வேளையில், பேதுருவால் புரிந்து கொள்ள முடியாது, ஆனால் கடைசியாகப் புரிந்து கொள்வார் என்று பேதுருவிடம் கூறினார். அப்பொழுதும் கூடப் பேதுரு மறுப்புத் தெரிவித்து, இயேசு ஒருக்காலும் தமது பாதங்களைக் கழுவக் கூடாது என்று வலியுறுத்தினார். பிறகு இயேசு, "நான் உன்னைக் கழுவா விட்டால், என்னிடத்தில் உனக்குப் பங்கில்லை" (13:8) என்று கூறிய பொழுது, அது பேதுருவை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியிருக்க வேண்டும். இயேசுவுக்கு இது முக்கியமாய் இருந்தது ஏன் என்பதைப் பேதுரு புரிந்து கொள்ளாது இருக்கையில், அது முக்கியமானதாக இருந்தது என்பதை அவர் புரிந்து கொண்டார். எப்பொழுதுமே திடீர் மன எழுச்சியுடையவராய் இருந்த பேதுரு, அதன் பிறகு தம் உடல் முழுவதையும் கழுவும்படி இயேசுவைக் கேட்டுக் கொண்டார்!

பேதுருவுக்கு இயேசுவின் வார்த்தைகள், தேவனுடனான நமது உறவில் ஆவிக்குரிய சுயசார்புத் தன்மையானது எவ்வளவு அழிவுக்குரியவைகளாய் இருக்க முடியும் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. நமது இரட்சிப்பை நாம் ஈட்டிக் கொண்டுள்ளோம் என்று நினைக்கின்ற வரையிலும் நாம் தேவனிடத்தில் நன்றியுணர்வு மற்றும் தாழ்மை ஆகியவற்றினால் நிறைந்திருக்க மாட்டோம். இதன் விளைவாக, நாம் மற்றவர்களுக்கு ஊழியம் செய்ய விருப்பமோ அல்லது ஊக்குவித்தலின் நோக்கமோ கொண்டிருக்க மாட்டோம். அப்படிப்பட்ட வகையில் நாம் நமது செயல்களையே சிறந்ததாகக் கருதுபவர்களாய் இருப்போம்! இதற்கு மாறாக, நாம் தேவனுடைய அற்புதமான கிருபையினால் மட்டுமே இரட்சிக்கப்பட்டுள்ளோம் என்பதை உணர்ந்தறியும் பொழுது, நாம் நன்றியுணர்வு நிறைந்தவர்களாகவும், தாழ்மையுள்ளவர்களாகவும், மற்றும் நமது இரட்சகரின் முன்னுதாரணத்தைப் பின்பற்றத் தயாராயிருப்பவர் களாகவும் ஆகின்றோம். அக்கறையற்ற சபையொன்றை மற்றவர்களுக்கு ஊழியம் செய்யும்படி நாம் தூண்டுவது எவ்விதம்? திட்டுவதினாலேயோ அல்லது சங்கடப்படுத்துவதினாலேயோ அல்ல, ஆனால் சிலுவையில் இயேசு "அவர்களின் பாதங்களைக் கழுவினார்" என்று அவர்களுக்கு நினைவூட்டு வதினாலேயே நாம் அவர்களை ஊழியம் செய்யும்படித் தூண்ட முடியும்! இயேசுவின் தியாகத்தினால் ஊழியம் கொள்ளப்படுதல் என்பது உண்மைக் கிறிஸ்தவ ஊழியத்தை நோக்கிய முதல் அடிவைப்பாக உள்ளது.

யோவான் சுவிசேஷத்தில், இயேசு ஈடுபட்ட உரையாடல்களில் ஒரே

வேளையில் மாறுபட்ட அர்த்தங்கள் பல அடிக்கடி காணப்படுகின்றன. 13:1-17ல் இது நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. முதலாவது சீஷர்களின் பாதங்களைக் கழுவுதல் என்பது அழுக்கடைந்த பாதங்களை ஒருவர் மற்றவருக்கெதிராக நீட்டிக் கொண்டு சாய்ந்திருக்கையில் உண்டு கொண்டிருந்த மனிதர்களின் குழு ஒன்றுக்கு வழங்கப்பட்ட இரக்கம் மற்றும் உபசரிப்பு நிறைந்த செயலாக இருந்தது. இயேசு தாம் ஒரு ஊழியராயிருந்ததையும், தம்மைப் பின்பற்ற விரும்புவர்களும் ஊழியம் செய்ய விருப்பமாய் இருக்க வேண்டும் என்பதையும் தம் சீஷர்களுக்கு (மீண்டும்) போதிக்க அந்த நிகழ்ச்சியை ஒரு ஆழமான அளவில் பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். உரையாடலில், யூதாஸ் இயேசுவைக் காட்டிக் கொடுப்பான் (13:10, 11) என்ற இன்னொரு சுட்டிக்காட்டுதலும் பின்னப்பட்டிருந்தது.

ஊழியம் என்பது மாதிரியைப் பின்பற்றும் செயலாக உள்ளது (13:12-16)

சங்கட முற்றிருந்த சீஷர்களின் பாதங்களைக் கழுவிய பிறகு, இயேசு உணவு மேசையில் மீண்டும் தம்முடைய இடத்தில் வந்து அமர்ந்தார். இயேசு சிலவற்றைக் கூறுவதற்காகப் பன்னிருவரும் தொடர்ந்து காத்திருந்த பொழுது, அநேகமாய் அழகற்ற அமைதி நிலவியிருக்க வேண்டும். கடைசியாக, அவர் "நான் உங்களுக்குச் செய்ததை அறிந்திருக்கிறீர்களா?" (13:12) என்று அவர்களிடத்தில் கேட்டார். அவருடைய அடுத்த வார்த்தைகள் இரவு உணவின் அந்தச் சூழ்நிலைக்கு மட்டுமல்ல ஆனால் இன்றைய நாளில் நமக்கும் பேசப்பட்டவைகளாய் உள்ளன:

> நீங்கள் என்னைப் போதகரென்றும் ஆண்டவரென்றும் சொல்லுகிறீர்கள், நீங்கள் சொல்லுகிறது சரியே, நான் அவர்தான். ஆண்டவரும் போதகருமாகிய நானே உங்கள் கால்களைக் கழுவினதுண்டானால், நீங்களும் ஒருவருடைய கால்களை ஒருவர் கழுவக் கடவீர்கள். நான் உங்களுக்குச் செய்தது போல நீங்களும் செய்யும்படி உங்களுக்கு மாதிரியைக் காண்பித்தேன். மெய்யாகவே மெய்யாகவே நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், ஊழியக்காரன் தன் எஜமானிலும் பெரியவனல்ல. அனுப்பப்பட்டவன் தன்னை அனுப்பினவரிலும் பெரியவனல்ல (13:13-16).

இயேசு ஊழியம் செய்தார்! அவர் நமது எஜமானராக உள்ளார். ஆகையால், நாம் அவரைப் போல் இருக்க வேண்டுமென்றால், மற்றவர்களுக்கு நாம் ஊழியம் செய்ய வேண்டும்!

இந்தப்பாடத்தில் நான், இயேசுவின் நாமத்தில் ஊழியம் செய்துள்ளவர்களின் "கதாநாயக" எடுத்துக்காட்டுகளைத் தவிர்த்திருக்கின்றேன். மிக மேலான வீரமும், அதிகமான வரமும், அல்லது விசேஷமான கடின சூழ்நிலைகளில் தங்களை முன்னிருத்திக் கொள்ளும் நிலையும் உடையவர்கள் மட்டுமே இயேசுவுக்கு ஊழியம் செய்யக் கூடும் என்ற கருத்தைப் பதிய

வைப்பதில் எனக்கு விருப்பம் இல்லை. இயேசு நம் எல்லாரையும் (மற்றும் சாதாரண வாழ்வு வாழ்கின்ற பெரும்பாலானோரையும்) நமது இல்லங்களில், சபைகளில், நமது பணிகளில் அல்லது மற்றவர்களின் "பாதங்களைக் கழுவக் கூடிய" வாய்ப்புள்ள மற்ற எந்தச் சூழ்நிலைகளிலும் மக்களுக்கு ஊழியம் செய்வதினால் அவரைப் பின்பற்றும்படியாக அழைக்கின்றார். கிறிஸ்தவர்கள் என்ற வகையில் இவ்விதம் செய்தல் என்பது நமக்கு அந்நியமானது அல்ல; அது இயேசுவின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றும் விஷயமாகவே உள்ளது.

ஊழியம் என்பது செயல்படுவதைப் பற்றியதாக உள்ளது *(13:17)*

இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்த பொழுது, ஊழியத்தைப் பற்றி நானும் எனது கிறிஸ்தவ நண்பர்களும் ஏராளமாகப் பேசினோம். உண்மையில், சீஷர்களின் பாதங்களை இயேசு கழுவியது பற்றிய வரலாறானது நாங்கள் கலந்துரையாட மிகவும் விரும்பிய வேத வசனப் பகுதிகளில் ஒன்றாக இருந்தது. எங்களது இளமை நிறைந்த முரட்டுத்தனத்தில் நாங்கள், நீண்ட காலமாக மறக்கப்பட்டிருந்த இயேசுவின் போதனையொன்றைக் "கண்டு பிடித்ததாக" நினைத்தோம். பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இப்பொழுது ஊழியம் செய்தல் பற்றிப் பேசுவது என்பது ஊழியம் செய்வதை விட மிகவும் சுலபமானது என்று நானும் என் நண்பர்களும் கண்டுள்ளோம். ஊழியம் செய்வதைப் பற்றிக் கலந்துரையாடுவதலைக் காண்பது என்பது அதனை நடைமுறைப் படுத்துவதைக் காண்பதை விட வெகு சாதாரணமானதாக உள்ளது. ஊழியம் பற்றிப் "பேசுதலைப் பேசுதல்" என்பதை விட அதிகமானவற்றை நாம் செய்யும்படி இயேசு விரும்புகின்றார்; நம்மை அவர் "நடையை நடக்கும்படியாக" அழைக்கின்றார்! மற்றவர்களுக்கு ஊழியம் செய்வதில் அவரைப் போல் இருக்க வேண்டும் என்று தம்முடைய சீஷர்களுக்குக் கூறிய பிறகு, இயேசு "நீங்கள் இவைகளை அறிந்திருக்கிறபடியினால், இவைகளைச் செய்வீர்களானால் பாக்கியவான்களாயிருப்பீர்கள்'' *(13:17)* என்று உரைத்தார். இதே போதனையைப் பிற்பாடு யாக்கோபு மீண்டும் எடுத்துரைப்பவராய் இருந்தார்: "அல்லாமலும், நீங்கள் உங்களை வஞ்சியாதபடிக்குத் திருவசனத்தைக் கேட்கிறவர்களாய் மாத்திரமல்ல, அதின்படி செய்கிறவர்களாயும் இருங்கள்'' *(யாக். 1:22)*.

தென்னாப்பிரிக்காவைச் சேர்ந்த பதினோரு வயதுச் சிறுமியைப் பற்றிய பின்வரும் கதையில் ஊழியத்தின் நடைமுறைப்பகுதியானது விவரிக்கப் படுகின்றது. அவள் ஒரு எளிய விவசாயியின் மகளாவாள், மற்றும் அச்சிறுமியின் பதினோறாம் வயதிலேயே அவளது தாய் இறந்து போனாள். அவள் அக்குடும்பத்தின் மூத்த குழந்தையாக இருந்ததாலும், அக்குடும்பத்தில் மேலும் இரண்டு இளைய பிள்ளைகள் இருந்ததாலும், அவள் அந்த மற்ற குழந்தைகளுக்கு விரைவிலேயே "தாயாக" ஆனாள். அவள் மூழ்கடிக்கும்

தனது பொறுப்புக்களில் மிகக் கடினமாய் உழைத்ததினால், உடல் நலம் குன்றிப் போய், சிகிச்சைக்காக அங்குள்ள கிறிஸ்தவ மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டாள். அவள் அந்த மருத்துவமனையில் இருந்த பொழுது, அவளைக் காண வந்த கிறிஸ்தவச் சீமாட்டி ஒருத்தி அவளிடத்தில், "நீ சபைக்குச் செல்வதுண்டா?" என்று கேட்டாள். அதற்கு அவள், "இல்லை, சீமாட்டி" என்று பதில் அளித்தாள். அந்தச் சீமாட்டி, "எப்பொழுதாவது நீ ஞாயிறு வேத பாடசாலைக்குச் சென்றிருக்கின்றாயா?" என்று கேட்டாள். மீண்டும் அந்தச் சிறுமி "இல்லை, சீமாட்டி" என்றுதான் பதில் அளிக்க முடிந்தது. அந்தச் சீமாட்டி, "அப்படியானால் நீ இறக்கும் போது தேவனிடத்தில் என்ன கூறுவாய்?" என்று கேட்டாள். அந்தச் சிறுமி தூயவெள்ளைப் போர்வைக்கடியில் இருந்து தன் கைகளைப் பலவீனமாக வெளியே இழுத்து, "சீமாட்டி, நான் எனது கைகளை அவரிடத்தில் காண்பிப்பேன்" என்று கூறினாள். நிச்சயமாகவே, அவள் ஊழியக்காரியாகத் தான் இருந்தாள். அவளது வாழ்வும் வார்த்தைகளும், ஊழியத்தைப் பற்றிப் பேசுவது மட்டுமல்ல, ஊழியம் செய்வது என்பது எவ்வளவு முக்கியமானது என்று நமக்கு நினைவூட்டுகின்றன.

முடிவுரை

இயேசு தம்முடைய சீஷர்களின் பாதங்களைக் கழுவி முடித்த பிறகு, மேல் துண்டை எடுத்துப் போட்டார், ஆனால் அவர் ஊழியம் செய்வதை ஒருபோதும் நிறுத்தவில்லை. அடுத்த நாளில் அவர் ரோமாபுரியின் கரடுமுரடான சிலுவை ஒன்றைத் தூக்கிக் கொண்டு விருப்பத்துடனே நமக்காக மரித்தார். மேல் துண்டும் மற்றும் சிலுவையும் இயேசுவின் வாழ்விற்குப் பொருத்தமான அடையாளங்களாய் உள்ளன. இவை யிரண்டுமே தியாகத்தின் அடையாளங்களாக உள்ளன, இவையிரண்டுமே, அழுக்கான எதுவும் சுத்திகரிக்கப்பட முடியும் என்பதை நமக்கு நினைவூட்டு கின்றன, இவையிரண்டுமே, இயேசு தம்முடைய அன்பை நமக்குச் செயல்விளக்கப்படுத்தப் பயன்பட்டன, மற்றும் இவையிரண்டுமே, நமது கர்த்தராகிய இயேசுவைப் பார்த்துப் பின்பற்றும்படி நம்மை அழைக் கின்றன. நீங்கள் உங்கள் மேல் துண்டையும், சிலுவையையும் எடுத்துக் கொண்டு (மாற்கு 8:43) இன்றே இயேசுவைப் பின்பற்றுவீர்களா?

குறிப்புகள்

[1]12:1ஐக் காணவும். [2]மத். 20:20-28 மற்றும் மாற்கு 10:35-45 ஆகிய வசனப் பகுதிகள், இயேசுவும் அவரைப் பின்பற்றியவர்களும் எருசலேமுக்குப் பயணம் சென்று கொண்டிருந்த போது, யார் "பெரியவர்" என்பது பற்றிய விவாதம் சீஷர்களின் மத்தியில் நடந்து கொண்டிருந்தது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.